

Mira més enllà

Vet aquí un poblet. Al castell del regne, tots els habitants es concentraven: uns ploraven, uns altres cridaven i d'altres es tiraven per terra com si fossin nens petits. I no era per menys, feia ja uns cinc anys, cada vint-i-dos d'abril, un drac diabòlic arribava volant i ho arrasava tot al seu pas, però ell només venia per un motiu: un nen petit.

Aquesta vegada s'havia emportat la petita Georgina.

-Pobreta, la Georgina! –deien al poble.

-Se la cruspirà en un moment.-deien altres.

Una veueta que venia del final de la sala va dir:

-Aquesta vegada no quedarà així, jo la salvaré.

Era el germà gran de la Georgina. Es va fer un silenci i tots es van girar esperançats per veure el valent que havia dit aquelles paraules. Quan van veure que era en Jordi, tots van començar a riure.

-Tu? Però si no ets més que un tap de bassa!, va, ves a jugar fora i deixa això per als grans! –cridà la multitud del castell.

En Jordi va sortir del castell tot empipat i va anar cap a casa. Pel camí, anava pensant què podria fer per ajudar la seva germana.

Els seus pares ploraven desconsoladament:

-Ai! Ai! La Georgina, pobreta, que voldrà d'ella si ni tan sols pot cantar per a ell. -deia la mare.

-Quina desgràcia!, hauríem d'haver marxat del poble.

-Tranquils, pares!!! Jo la salvaré! Aniré a la muntanya tenebrosa i mataré el drac diabòlic.

Els pares se'l van mirar amb amor i tendresa, i tots dos li van fer una forta abraçada.

En Jordi, que estava fart que no el creguessin, va anar al graner i, entre cops de martell, fusta i claus, es va passar tota la nit treballant.

L'endemà, es va llevar el primer i va esmorzar per agafar forces. Va omplir la motxilla de provisions per al viatge i va sortir corrents fins al graner, on havia deixat les eines fetes la nit anterior per derrotar la bèstia i, com si d'un cavaller es tractés, va sortir del graner amb un tricicle en forma de cavall i una espasa, i es va dirigir cap a la muntanya.

Quina cosa més rara!, la muntanya no era pas tenebrosa sinó tot el contrari: hi havia flors de tota mena, arbres amb fruits, ocells piulant per tot arreu, i animallets que corrien contents, com si d'un conte es tractés. Una flor li va cridar

especialment l'atenció. Era gran, d'un color que no havia vist mai a la vida, vermell, però un vermell com la sang, era preciosa, i feia una olor que et deixava com en un somni.

De cop, va escoltar un rugit i va anar a corre-cuita a veure d'on havia sortit aquell soroll tan espantós. En arribar al cim, es va trobar una porta enorme de fusta; va baixar del seu cavall i va enganxar l'orella a la porta per veure si podia sentir alguna cosa.

No s'ho podia creure!, estava sentint de veritat riure la seva germana? A poc a poc, va empènyer la gran porta i va treure-hi el cap; els seus ulls contemplaven la Georgina asseguda davant del drac rient com una boja, i el drac davant d'ella fent-li ganyotes i saltant sense parar.

En Jordi, en silenci, va entrar a la guarida, i la Georgina, en veure'l, va alçar la mà per dir-li: hola! Quan el drac el va veure, li va canviar la cara; ja no semblava tan simpàtic com abans, i en Jordi amb un salt desembeinà l'espasa que ell mateix havia fet per matar-lo. De cop i volta, la Georgina es va posar enmig dels dos, i amb senyes va dir al drac que era en Jordi, el seu germà, del qual ja li havia parlat.

-Amb ell també podràs parlar. -va explicar-li la Georgina.

La Georgina no podia parlar amb els llavis, ho feia a través de senyes amb les mans, un idioma que el drac coneixia. A més, si el drac parlava amb el seu idioma que no eren més que rugits, ella no s'espantava, ja que tampoc no podia sentir-hi.

La Georgina va explicar a en Jordi que el drac només volia tenir amics i ajuda per fer el que més li agradava. També va explicar-li que els nens que s'havia endut no eren morts, eren en una habitació màgica on jugaven sense que el temps passés.

-Vius? -va dir en Jordi.

-Sí, vius, el drac no menja carn. És vegetarià!!!

En Jordi va dirigir-se al drac i va preguntar-li:

-Per què no els has tornat al poble? La gent està molt trista i fins i tot estan pensant de matar-te.

-Perquè no vull estar sol!! És molt avorrit!, de tant en tant els miro des de la porta i no em sento tan trist.

En Jordi ho va comprendre, però li va dir que el correcte era que els tornés al poble amb els seus pares. El drac va acceptar amb una condició, que aquell any l'ajudessin a fer una cosa que no havia pogut fer feia molt.

-El Jordi i la Georgina li van preguntar: -I què és?

-Heu vist les flors tan precioses que hi ha al peu de la muntanya venint cap aquí?

-Sí. Són les flors més boniques que hem vist mai. -van dir el germans.

-Aleshores, a què esperem? Mans a l'obra!!! -va dir el drac.

Després d'estar tot el dia treballant, van acabar. El drac estava supercontent perquè, com que tenia doble ajuda, va poder agafar el doble de flors. Va arribar l'hora de marxar a casa, el drac es va posar una mica trist:

- Per una vegada que trobo dos amics, i han de marxar! -va dir entre llàgrimes.

La petita li va dir:

- Tranquil! Jo vindré cada vegada que vulguis, i cada any vindré ajudar-te a collir aquestes flors tan especials per a tu.

El drac, com a premi, li va donar un munt de flors.

-Té, quan arribis al poble, regala una rosa a cada persona, que tothom en tingui una. Diques que és de part meva, així sabran que no soc dolent i que no me'ls vull menjar.

La Georgina li va prometre que cada 23 d'abril ella vindria a buscar les roses i les baixaria al poble, per recordar a tothom que som especials per tenir un drac com ell.

Tots els nens, van pujar damunt del tricicle com van poder, van dir adéu al drac. La Georgina, que s'havia fet molt amiga d'ell, va saltar del tricicle, va anar corrents fins on estava i li va donar un petó i una forta abraçada.

Quan van arribar al poble, ningú no es creia el que estaven veient: tots el nens estaven vius!!!

La Georgina, amb l'ajuda del seu germà perquè tothom ho entengués, va dir:

-A vegades, les aparences enganyen. No tot el que és bonic ha de ser bo i no tot el que és lleig ha de ser dolent. Com jo, que soc diferent i no tinc amics perquè no m'entenen, i mira que m'esforço, si no fos pel meu germà, em sentiria com el drac, tota sola i trista.

Avui he fet un amic que, encara que no sigui el més guapo, sí que és el més graciós, simpàtic, gentil i, a sobre, fa aquestes roses tan boniques, que les regalarà cada any al poble, amb una condició: que l'ajudem a collir-les.

Tots es van quedar sense dir res, mirant la petita i escoltant el Jordi.

Després d'un silenci, es van escoltar paraules victorioses per aquells dos germans tan valents. Sense ells no haguéssim vist el que realment és i fa el drac, una criatura màgica i bona que, a sobre, ens deixa una vegada l'any poder gaudir d'aquesta màgia en forma de rosa.

